

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

นิติศาสตร์ เป็นวิชาที่ศึกษาเรื่องกฎหมาย หรือวิชาที่มีกฎหมายเป็นวัตถุประสงค์ของการศึกษา ซึ่งศาสตราจารย์ ดร.ปรีดี เกษมทรัพย์ ได้ใช้คำภาษาอังกฤษแทนวิชานิติศาสตร์ว่า "science of law" (ปรีดี เกษมทรัพย์, 2553)

การศึกษานิติศาสตร์นั้นวิชานิติศาสตร์สามารถแบ่งออกเป็นหลายแขนงได้ตามแง่มุมที่ศึกษา (หยุด แสงอุทัย, 2523) ซึ่งอาจสามารถแบ่งออกได้เป็น

1. วิชานิติศาสตร์โดยแท้ (legal science proper) ได้แก่ การศึกษาตัวบทกฎหมายซึ่งเป็นเนื้อหากฎหมาย และนิติวิธีหรือวิธีการใช้กฎหมายเพื่อนำไปใช้ปรับใช้แก่คดีและประกอบวิชาชีพนักกฎหมาย

2. นิติศาสตร์ทางข้อเท็จจริง (legal science of facts) เป็นการศึกษากฎหมายในฐานะที่เป็นข้อเท็จจริงที่มีอยู่ในประวัติศาสตร์หรือในสังคม โดยไม่ประเมินคุณค่าว่าถูกหรือผิด เช่น วิชาประวัติศาสตร์กฎหมาย และวิชาสังคมวิทยากฎหมาย

3. นิติศาสตร์เชิงคุณค่า (legal science of values) เป็นการศึกษากฎหมายในเชิงวิจารณ์เปรียบเทียบและประเมินคุณค่า เช่น วิชากฎหมายเปรียบเทียบ และวิชานิติบัญญัติ

ในปี พ.ศ. 2440 พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้ารพีพัฒนศักดิ์ กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ได้ทรงก่อตั้ง "โรงเรียนกฎหมาย" ขึ้นในกระทรวงยุติธรรม ซึ่งเปิดการเรียนการสอนโดยคณาจารย์ส่วนใหญ่เป็นตุลาการ ต่อมา จึงมีการยุบโรงเรียนกฎหมายไปจัดตั้งเป็น "คณะนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์" ขึ้นที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นครั้งแรก ในปี พ.ศ. 2476 หลังจากนั้นเพียง 8 เดือน นักเรียนโรงเรียนกฎหมาย กระทรวงยุติธรรมเดิม ไม่พอใจที่ทำไมโรงเรียนข้าราชการพลเรือน (ปัจจุบันคือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) ได้ยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัย แต่ทำไมโรงเรียนกฎหมายจึงไม่ได้ยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยบ้าง ดร.ปรีดี พนมยงค์ จึงรับปากว่าจะช่วย และในที่สุดจึงมีการออกพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง ให้โอนคณะนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปสังกัดมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง ซึ่งจัดตั้งขึ้นใหม่ ปัจจุบัน คือ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงอาจกล่าวได้ว่าการโอนโรงเรียนกฎหมายไปสังกัดคณะนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นการโอนไปเพียงชั่วคราวเท่านั้น ทำให้คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นคณะนิติศาสตร์แห่งแรกของประเทศไทย อันสืบทอดโดยตรงจากโรงเรียนกฎหมายเดิม

และเมื่อปี พ.ศ. 2494 ได้มีการจัดการเรียนการสอนนิติศาสตร์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอีกครั้งใน คณะรัฐศาสตร์ ก่อนที่จะพัฒนามาเป็น คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2515 และมีการก่อตั้ง คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ต่อมาในปี พ.ศ. 2514 ปัจจุบัน มีสถาบันอุดมศึกษาได้เปิดการเรียนการสอนในสาขาวิชานิติศาสตร์ในหลายสถาบันทั้งในภาครัฐและเอกชน การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยนั้น (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี , 2554) เริ่มขึ้นตั้งแต่รัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งได้ก่อตั้งโรงเรียนกฎหมาย โรงเรียนแพทย์ โรงเรียนช่างไหม รวมถึงโรงเรียนมหาดเล็ก แต่ยังไม่สามารถให้การศึกษาถึงขั้นปริญญาได้ในปัจจุบัน

การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือ สกอ. กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีสถาบันอุดมศึกษาในสังกัด 157 แห่งทั่วประเทศ (พ.ศ. 2553) โดย สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดการเรียนการสอนคณะ , ภาควิชา , สาขา , สำนักวิชานิติศาสตร์ในประเทศไทยมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 53 แห่ง นิติศาสตรบัณฑิต (น.บ.) เป็นปริญญาหรือวุฒิทางการศึกษา ซึ่งผู้ที่ต้องการประกอบวิชาชีพทางด้านกฎหมาย เช่น ทนายความ ผู้พิพากษา อัยการ นิติกร จะต้องได้รับก่อนที่จะสามารถเริ่มเข้าสู่วิชาชีพด้านกฎหมายโดยเป็นคุณสมบัติพื้นฐานที่ใช้เพื่อเข้ารับการอบรมและสอบเพื่อเป็นทนายความหรือสอบเนติบัณฑิตไทย เพื่อที่จะมีสิทธิสอบคัดเลือกเพื่อเป็นผู้พิพากษาหรืออัยการต่อไปโดยทั่วไปหลักสูตรจะใช้เวลาศึกษา 4 ปี วิชาที่ศึกษาจะเน้นกฎหมายแพ่ง กฎหมายอาญา กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กฎหมายปกครอง รัฐธรรมนูญ และกฎหมายวิชาเลือกอีกจำนวนหนึ่ง ทั้งนี้จุดเน้นของหลักสูตรอาจแตกต่างกันตามสถาบันการศึกษา

ในปัจจุบันประเทศไทยให้ความสำคัญกับการศึกษาโดยเฉพาะตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 นั้น ได้กำหนดกรอบแนวทางในการทำงานของหน่วยงานทางการศึกษาทุกระดับ เช่น มาตรา 49 บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าเล่าเรียนจากผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ต้องได้รับสิทธิตามวรรคหนึ่งและการสนับสนุนจากรัฐเพื่อให้ได้รับการศึกษาโดยทัดเทียมกับบุคคลอื่นการจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพหรือเอกชน การศึกษาทางเลือกของประชาชนการเรียนรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้ตลอดชีวิต ย่อมได้รับความคุ้มครองและส่งเสริมที่เหมาะสมจากรัฐ และ มาตรา 50 บุคคลย่อมมีเสรีภาพในทางวิชาการการศึกษาอบรม การเรียนการสอนการวิจัย และการเผยแพร่งานวิจัยตามหลักวิชาการ ย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดต่อหน้าที่ของพลเมืองหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ด้านนโยบายหรือทิศทางในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่มีผลกระทบต่อลักษณะของหลักสูตรนิติศาสตร์ ตามนโยบายระดับชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ.2545-2559) โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้จัดทำแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ.2545-2559) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือเน้นการพัฒนาคนอย่างรอบด้านและสมดุล เพื่อเป็นฐานหลักของการพัฒนา และตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2545-2559) เพื่อให้การพัฒนาการศึกษาเป็นไปอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพสูงสุดทั้งระบบ ในด้านการอุดมศึกษา จะต้องดำเนินการให้สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งเป็นสถาบันวิจัยและแหล่งผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพสู่มาตรฐานสากลสอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

สำหรับการวิจัยนี้ได้ทำการวิจัยในเรื่อง ลักษณะของหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตในประเทศไทย เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน 2558 โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาถึงโครงสร้างและลักษณะของหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย
2. เพื่อทบทวนพัฒนาการของหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย
3. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะของหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตในประเทศไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน 2558

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาลักษณะของหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตในประเทศไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน 2558 ได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาโดยมุ่งเน้นการศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต (หลักสูตร 4 ปี) ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย

ในปัจจุบันมีมหาวิทยาลัยที่เปิดการเรียนการสอนหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต (หลักสูตร 4 ปี) จำนวน 53 แห่งทั่วประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการวิจัยเชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างและลักษณะของหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตของแต่ละมหาวิทยาลัยทั้ง 53 แห่ง คณะผู้วิจัยได้แบ่งขอบเขตการวิจัยเชิงเนื้อหาออกเป็น 3 ช่วง กล่าวคือ

1. หลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตตั้งแต่มีการก่อตั้งคณะนิติศาสตร์เป็นครั้งแรก ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปี พ.ศ. 2477 จนถึง ปี พ.ศ. 2523
2. หลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตตั้งแต่ ปี 2524 – ปี พ.ศ. 2540
3. หลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตตั้งแต่ ปี 2541– 2552

โดยที่คณะผู้วิจัยจะทำการวิจัยจากแบบสอบถามจากผู้ประกอบการตามประเภทของสถานประกอบการในแต่ละภูมิภาค โดยแบ่งเป็น 4 ภาค คือ ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้

นอกจากนี้ คณะผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview) กับคณบดีคณะนิติศาสตร์ หัวหน้าโปรแกรมนิติศาสตร์ หรือประธานหลักสูตรนิติศาสตร์ จำนวน 8 ท่าน โดยเกณฑ์ในการคัดเลือก จะให้เกณฑ์ที่ตั้งของมหาวิทยาลัยและประเภทของมหาวิทยาลัย อาทิ มหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัย ในกำกับของรัฐ มหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยเอกชน

และคณะผู้วิจัยจะทำการวิจัยโดยวิธีสนทนากลุ่มอาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ หรือหลักสูตร หรือโปรแกรมนิติศาสตร์ โดยเป็นการเชิญผู้แทนจากมหาวิทยาลัยต่างๆ จำนวน 10 ท่าน การสนทนากลุ่มนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์แนวทางการปฏิรูปหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต (หลักสูตร 4 ปี)

การวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) หลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต (LL.B.) ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยทั้งหมดทุกมหาวิทยาลัย โดยแบ่งตามประเภทของมหาวิทยาลัย ดังนี้

1. มหาวิทยาลัยของรัฐ
2. มหาวิทยาลัยเอกชน
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏ
4. มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

ขอบเขตด้านเวลา ใช้เวลาในการดำเนินงานประมาณ 12 เดือน

ขอบเขตด้านสถานที่การวิจัยครั้งนี้ จะทำการศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตในมหาวิทยาลัยที่เปิดการเรียนการสอนทั้ง 53 แห่งทั่วประเทศ

1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	27. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	28. มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
3. มหาวิทยาลัยทักษิณ	29. มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
4. มหาวิทยาลัยพะเยา	30. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
5. มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง	31. มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย
6. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	32. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
7. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	33. มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
8. มหาวิทยาลัยนเรศวร	34. วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก
9. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี	35. วิทยาลัยตาปี
10. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	36. วิทยาลัยทองสุข
11. มหาวิทยาลัยเกริก	37. วิทยาลัยนครราชสีมา
12. มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต	38. มหาวิทยาลัยโยนก
13. มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา	39. วิทยาลัยศรีโสภณ
14. มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น	40. มหาวิทยาลัยบูรพา
15. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	41. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
16. มหาวิทยาลัยปทุมธานี	42. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
17. มหาวิทยาลัยพายัพ	43. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
18. มหาวิทยาลัยภาคกลาง	44. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
19. มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	45. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
20. มหาวิทยาลัยรังสิต	46. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
21. มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิตวิทยาาสตร์ และเทคโนโลยี	47. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
22. มหาวิทยาลัยราชธานี	48. มหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่
23. มหาวิทยาลัยรามคำแหง	49. มหาวิทยาลัยนเรศวร
24. มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล	50. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
25. มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น	51. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
26. มหาวิทยาลัยศรีปทุม	52. มหาวิทยาลัยสยาม
	53. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

สมมติฐานในการวิจัย

1. โครงสร้างและลักษณะของหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยแตกต่างกัน
2. ทิศทางของพัฒนาการและลักษณะของหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตในประเทศไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน 2558 แตกต่างกัน

คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย

นิติศาสตรบัณฑิต (Bachelor of law) หมายถึง ปริญญาหรือวุฒิทางการศึกษา ซึ่งผู้ที่ต้องการประกอบวิชาชีพทางด้านกฎหมาย เช่น ทนายความ ผู้พิพากษา อัยการ นิติกร จะต้องได้รับก่อนที่จะสามารถเริ่มเข้าสู่วิชาชีพด้านกฎหมาย โดยเป็นคุณสมบัติพื้นฐานที่ใช้เพื่อเข้ารับการอบรมและสอบเพื่อเป็นทนายความหรือสอบเนติบัณฑิตไทย เพื่อที่จะมีสิทธิสอบคัดเลือกเพื่อเป็นผู้พิพากษาหรืออัยการต่อไป

ประชาคมอาเซียน (ASEAN) หมายถึง องค์การระหว่างประเทศระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งประกอบด้วย 10 ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย ประเทศสิงคโปร์ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย ประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศบรูไน ประเทศเวียดนาม ประเทศลาว ประเทศพม่า และประเทศกัมพูชา

ลักษณะของหลักสูตรนิติศาสตร์ (Characteristic of Curriculum) หมายถึง เครื่องหมายหรือสิ่งที่ชี้ให้เห็นความดีหรือลักษณะประจำของหลักสูตรนิติศาสตร์

ลักษณะของหลักสูตรนิติศาสตร์ หมายถึง โครงสร้างรายวิชาภายในหลักสูตรที่มีการจัดการเรียนการสอน คณาจารย์ และนโยบายในการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนในทางนิติศาสตร์ (Teaching and learning in law) หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ภายในหลักสูตรวิชานิติศาสตร์ ที่ครอบคลุม การปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร อาจารย์ที่ทำการสอน และบัณฑิตนิติศาสตร์

การออกแบบและจัดทำหลักสูตร (Curriculum Design) หมายถึง การเลือกและจัดเนื้อหาสาระภายใน รวมถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในการเรียนการสอนหลักสูตรของแต่ละแห่ง

พัฒนาการของหลักสูตรนิติศาสตร์ หมายถึง อิทธิพลหรือแนวทางการศึกษาในทางนิติศาสตร์ที่มีผลต่อการจัดหลักสูตรนิติศาสตร์

รูปแบบการบริหารภายในหลักสูตร หมายถึง ข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญของหลักสูตรนิติศาสตร์อันประกอบไปด้วย เนื้อหาหลัก ๆ สำหรับการศึกษา ดังนี้ (1) ภูมิหลัง (2) นโยบายของหลักสูตร และ (3) จำนวนบุคลากร โดยทั้งหมดมีผลต่อการจัดหลักสูตรนิติศาสตร์

สภาพแวดล้อมภายนอกหลักสูตร หมายถึง ปัจจัยที่อยู่ภายนอกมหาวิทยาลัยที่ส่งผลกระทบต่อระดับนโยบายด้านการจัดหลักสูตร รวมถึงลักษณะและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรนิติศาสตร์ ซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยหลัก ๆ ด้วยกัน คือ การเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ในการวิจัยนี้ได้ทำการวิจัยเรื่อง ลักษณะของหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตในประเทศไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน 2558 โดยมีประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ดังนี้

1. ทราบถึงพัฒนาการและแนวคิดในการจัดหลักสูตรนิติศาสตร์ที่สังกัดในคณะที่แตกต่างกัน ซึ่งถือเป็นข้อมูลที่สำคัญในทางวิชาการและการจัดการเรียนการสอนในทางนิติศาสตร์ในประเทศไทย
2. ทราบถึงลักษณะของหลักสูตรนิติศาสตร์ที่แตกต่างกันตามสภาพแวดล้อมภายในของแต่ละคณะที่เป็นต้นสังกัดซึ่งถือเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนานิติศาสตรบัณฑิตในแต่มหาวิทยาลัยในประเทศไทย
3. สามารถเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการกำหนดลักษณะของนิติศาสตรบัณฑิตที่สามารถตอบสนองตลาดแรงงานและสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศต่อไปอันนำไปสู่ประชาคมอาเซียน
4. จะได้คุณภาพนิติศาสตรบัณฑิตของประเทศไทยเพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน
5. จะนำผลวิจัยไปเขียน “บทความวิจัย” เพื่อลงตีพิมพ์ในวารสารบรรณบัณฑิตยแห่งสำนักอบรมเนติบัณฑิตยสภา และวารสารคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต